

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 3Tos/181/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2123011924
Dátum vydania rozhodnutia: 31. 10. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Rastislav Kresl
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2023:2123011924.1

Uznesenie

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Rastislava Kresla a sudcov JUDr. Kataríny Stanislavskej a JUDr. Ladislava Révesa, v trestnej veci odsúdeného A. B., nar. XX.XX.XXXX, o žiadosti odsúdeného o podmienéčné prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody, o sťažnosti odsúdeného proti uzneseniu Okresného súdu Trnava zo dňa 14.07.2023, č. k. 10PP/50/2023-25, na neverejnom zasadnutí konanom dňa 31.10.2023, takto

rozhodol:

Podľa § 193 odsek 1 písm. c) Trestného poriadku sa sťažnosť odsúdeného A. B., nar. XX.XX.XXXX, zamietla.

odôvodnenie:

Napadnutým uznesením okresný súd rozhodol podľa § 415 ods. 1 Trestného poriadku a § 66 ods. 1 písm. b), ods. 2 Trestného zákona tak, že zamietol žiadosť odsúdeného A. B., nar. XX.XX.XXXX v C. D., trvale bytom E. F. G. XXXX/XX, C. D., t. č. vo výkone trestu odňatia slobody v ÚVTOS Hrnčiarovce nad Parnou, o podmienéčné prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody, ktorý mu bol uložený rozsudkom Okresného súdu Nové Zámky zo dňa 13.05.2021 sp. zn. 1T/66/2020.

Okresný súd svoje rozhodnutie odôvodnil v rozsahu č.l. 25-30 spisu.

Okresný súd svoje zamietavé stanovisko odôvodnil konštatovaním, že u odsúdeného neboli splnené všetky podmienky na vyhovie jeho návrhu na podmienéčné prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody. Okresný súd ustálil, že u odsúdeného bola splnená formálna podmienka na podmienéčné prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody. V prípade prvej materiálnej podmienky - preukázanie polepšenia vo výkone trestu plnením svojich povinností okresný súd konštatoval, že táto splnená nie je. Záver hodnotiacej správy odsúdeného vyznieva pozitívne a je z nej zrejmé, že sa odsúdený adaptoval na režim výkonu trestu odňatia slobody, avšak na druhej strane nijako svojou aktivitou nevybočuje z radu, síce režimovo prispôsobených, avšak priemerných väzňov. Počas výkonu trestu odňatia slobody sa dokonca u odsúdeného opakovane vyskytovali viaceré porušenie ústavného poriadku. Ak odsúdený nie je schopný viesť život v súlade so stanovenými pravidlami v chránenom prostredí, je ťažko uveriteľné, že by bol schopný a ochotný viesť riadny život na slobode. Odsúdený nie je poverený žiadnou funkciou z radu väzňov, za celý čas výkonu trestu (od roku 2017) dosiahol doposiaľ iba dve disciplinárne odmeny, stanovené ciele programu zaobchádzania plní odsúdený len čiastočne. Pokiaľ ide o druhú materiálnu podmienku okresný súd uviedol, že táto splnená nie je. Z odpisu registra trestov odsúdeného vyplýva, že odsúdený bol 8-krát súdne trestaný, pre rôznorodú trestnú činnosť. Odsúdený má opakovane sklony k páchaniu trestnej činnosti a ani predchádzajúce odsúdenia a vykonané tresty nepôsobili na odsúdeného dostatočne výchovne a preventívne tak, aby odsúdeného odradili od páchania ďalšej trestnej činnosti. Páchanie trestnej činnosti u odsúdeného teda nie je len jednorazovým vybočením zo spôsobu jeho života, ale ide o osobu, ktorá opakovane pácha trestnú činnosť. Prihliadnuc na uvedené súd konštatuje, že odsúdeného ani predchádzajúce odsúdenia, ani bezprostredná hrozba výkonu trestu odňatia slobody nemotivovali k tomu, aby sa už ďalej nedopúšťal páchania trestnej činnosti a aby viedol riadny život.

Proti tomuto uzneseniu, ihneď po jeho vyhlásení na verejnom zasadnutí, zahlásil sťažnosť odsúdený (č.l. 24 spisu), ktorú do rozhodnutia sťažnostného súdu bližšie písomne odôvodnil písomným podaním (č.l. 34-39 spisu).

V písomne podanej sťažnosti odsúdený obsahlo poukázal na judikatúru Ústavného súdu Českej republiky zameranú na inštitút podmiennečného prepustenia (najmä nálezy I. ÚS 2201/16, II. ÚS 482/18 ako i na judikatúru slovenských súdov (uznesenie KS TN pod sp. zn. 23 Ntc 5/2014). K tomu uviedol, že na spáchanú trestnú činnosť má kritický náhľad a aj vzhľadom na ostatné zlyhania je presvedčený, že na slobode povedie riadny život. Trestnú činnosť páchal výlučne zo zisťných dôvodov, no v skutočnosti ho to „vždy“ dobehlo, čo ho len utvrdilo v presvedčení, že takto žiť už nechce. Práve fakt, že dokáže žiť normálny život a že jeho zlyhanie bolo opäť potrestané, ho utvrdzuje v predsavzatí viac nezlyhať. V ďalšom uviedol, že vo výkone trestu sa nachádza dlhú dobu, na rozdiel od minulosti ho vníma ako odstrašujúci, o to viac si váži osobnú slobodu. Snaží sa vytvoriť si podmienky na podmiennečné prepustenie, pracuje, vyhýba sa väzenskej subkultúre a venuje sa zmyslupnej činnosti vzhľadom na spomínané presvedčenie viesť normálny život. Domnieva sa, že doterajší výkon trestu splnil svoj účel a ďalší výkon už nie je nevyhnutný. Chybu, ktorú urobil, oľutoval toľkokrát, že podľa jeho názoru vykonanie zbytku trestu nemá ako prispieť k jeho resocializácii.

Vzhľadom na uvedené žiadal spoločnosť reprezentovanú súdom o šancu a možnosť preukázať, že doterajší výkon trestu splnil svoj účel a vykonanie jeho zbytku už nie je opatrením nevyhnutným na dosiahnutie sledovaného legitímneho cieľa. V ďalšom namietal, že okresný súd vychádzal výlučne z minulosti, čo je porušením princípu ne bis in idem. Ignoroval aktuálne poznatky svedčiace v jeho prospech, v dôsledku čoho je napadnuté uznesenie arbitrárne a ani nenaznačil, z akých dôvodov je ďalší výkon trestu nevyhnutný, čo má byť ním sledované a akými prostriedkami má byť zabezpečená ďalšia resocializácia, keďže vykonaným dokazovaním (hodnotením riaditeľa ÚVTOS) bolo zistené splnenie podmienok na podmiennečné prepustenie a to, že ďalší výkon trestu už nemá ako prispieť k náprave a teda nie je potrebný. Namietal tiež, že ÚVTOS Hrnčiarovce nad Parnou vo svojom hodnotení tieto skutočnosti zatajila zámerne, čím neumožnila okresnému súdu objektívne rozhodnúť. Z tohto dôvodu žiadal súd o zabezpečenie tohto vyhodnotenia pred následným rozhodnutím.

V ďalšom uviedol, že od premiestnenia do výkonu trestu s minimálnym stupňom stráženia síce žiadnu disciplinárnu odmenu nedostal, avšak v danom ústave sa nachádza 18 mesiacov a už bol umiestnený v siedmych oddieloch. Vo väčšine bol premiestňovaný z dôvodu pracovného zaradenia z kapacitných dôvodov. Za takúto dobu mu žiadny pedagóg neudelil disciplinárnu odmenu. Pedagógovia argumentujú, že je potrebné byť na umiestnenom oddieli minimálne 6 mesiacov, aby mohli objektívne zhodnotiť jeho správanie a následne udeliť disciplinárnu odmenu. Na poslednom oddieli bol umiestnený 7 mesiacov, po celú túto dobu pracoval na vonkajšom pracovisku, odkiaľ mal aj pozitívne zápisy, avšak v čase, keď mu mala byť udelená odmena, bol premiestnený na iný oddiel so zaradením na pracovisko s „voľným pohybom“. Čiže napriek tomu, že nebol v tunajšom ústave disciplinárne odmenený, pracoval vďaka kladnému hodnoteniu jeho osoby až na pracovisko s „voľným pohybom“, čo je najvyššie možné dosiahnutie postupu v ústave.

Poukázal tiež na to, že je síce pravdou, že v ústave nezastáva radov odsúdených žiadnu funkciu a to z dôvodu, že poväčšine sa tieto funkcie obsadzujú odsúdenými, ktorí sú pracovne nezaradení a majú čas naplno sa venovať týmto funkciám. Taktiež je pravdou, že sa nezúčastňuje žiadnych besied, lebo pracovne zaradení odsúdení to majú zakázané, nakoľko sa krížia s ich pracovnou dobou. Z vyššie uvedených dôvodov má za to, že plní svoje povinnosti a svojím správaním preukazuje polepšenie, čiže sa nestotožňuje minimálne v danom bode s napadnutým uznesením. Opätovne poukázal na svoju kriminálnu minulosť ako i na to, že si uvedomuje dôsledky trestu s tým, že svoje konanie ľutuje a chce začať viesť riadny a plnohodnotný život. Uviedol, že má rodinu, ktorá ho podporuje, priateľku, s ktorou plánujú spoločnú budúcnosť, má potvrdenie od zamestnávateľa, ktorý ho ihneď po prepustení na slobodu zamestná a mnoho iných pozitív, ktoré ho motivujú viesť riadny život a opätovne nezlyhať. K sťažnosti priložil potvrdenie o prijatí do zamestnania a hodnotenie k žiadosti o zmenu spôsobu výkonu trestu odňatia slobody s minimálnym stupňom stráženia.

Podľa § 192 odsek 1 Trestného poriadku pri rozhodovaní o sťažnosti preskúma nadriadený orgán

a/ správnosť výrokov napadnutého uznesenia proti ktorým sťažovateľ podal sťažnosť

b/ konanie predchádzajúce týmto výrokom napadnutého uznesenia.

Krajský súd v Trnave na podklade podanej sťažnosti preskúmal v zmysle citovaného ustanovenia § 192 odsek 1 Trestného poriadku správnosť výrokov napadnutého uznesenia, proti ktorým sťažovateľ podal sťažnosť, i konanie predchádzajúce týmto výrokom a tak zistil, že sťažnosť podala oprávnená osoba v zákonom stanovenej lehote, sťažnosť odsúdeného však nie je dôvodná.

Krajský súd v rámci prieskumnej povinnosti vyplývajúcej mu z citovaného ustanovenia preskúmal postup okresného súdu pri rozhodovaní o žiadosti odsúdeného o podmieňané prepustenie a dospel k záveru, že tento postupoval správne a v súlade so zákonom, keď zistil všetky rozhodné skutočnosti pre svoje rozhodnutie, tieto vyhodnotil individuálne i vo vzájomných súvislostiach podľa § 2 ods. 12 Trestného poriadku a dospel k správne záveru, že žiadosti odsúdeného o podmieňané prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody nie je možné vyhovieť.

V napadnutom uznesení okresný súd v súlade s ustanovením § 176 ods. 2 Trestného poriadku rozviedol všetky základné právne skutočnosti, na základe ktorých mal za to, že žiadosti odsúdeného o podmieňané prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody nebolo možné vyhovieť.

Na to, aby mohol byť odsúdený podmieňane prepustený z výkonu trestu odňatia slobody je v zmysle § 66 ods. 1 Trestného zákona nevyhnutné, aby okrem formálnej podmienky, spočívajúcej vo vykonaní zákonom určenej dĺžky trestu, súčasne splnil aj dve materiálne podmienky, ktoré spočívajú v tom, že svojim správaním vo výkone trestu preukázal polepšenie a zároveň možno od neho očakávať, že v budúcnosti povedie riadny život.

Okresný súd správne zistil, že odsúdený splnil len formálnu podmienku na podmieňané prepustenie a zároveň správne a v súlade so zákonom posúdil nesplnenie oboch materiálnych podmienok na podmieňané prepustenie.

Sťažnostný súd si závery okresného súdu prezentované v napadnutom uznesení osvojil a v celom rozsahu na ne odkazuje bez potreby opakovania týchto dôvodov vo svojom sťažnostnom uznesení. V tejto súvislosti sťažnostný súd poukazuje na to, že v dvojinštandardnom súdnom konaní rozhodnutia súdu prvého a druhého stupňa tvoria jednotu, a v prípade, ak sa sťažnostný súd stotožní s úvahami súdu nižšieho stupňa a tieto považuje za zákonné a správne, nie je potrebné, aby tieto opakoval vo svojom rozhodnutí, ale stačí, aby na tieto len stručne poukázal (viď uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 2Tdo/2/2018 z 23. januára 2018).

Pokiaľ ide o splnenie prvej z dvoch materiálnych podmienok predpokladaných v ust. § 66 ods. 1 Trestného zákona, t. j. preukázanie polepšenia plnením svojich povinností a svojim správaním vo výkone trestu, prvostupňový súd správne skonštatoval, že odsúdený túto podmienku nespĺnil. K jeho odôvodneniu s poukazom na sťažnostné námietky odsúdeného ešte sťažnostný súd dopĺňa, že z hodnotenia poskytnutého Ústavom na výkon trestu odňatia slobody Hrnčiarovce nad Parnou nevyplývajú skutočnosti, ktoré by svedčali o polepšení odsúdeného. Správanie odsúdeného nebolo vždy na požadovanej úrovni, či už v Ústave na výkon trestu odňatia slobody Banská Bystrica – Kráľová alebo Hrnčiarovce nad Parnou, v správaní odsúdeného sa vyskytli viaceré nedostatky, a to nie len v adaptačnej fáze výkonu trestu odňatia slobody, ale tieto sa vyskytli aj po jeho premiestnení do Ústavu na výkon trestu odňatia slobody Hrnčiarovce nad Parnou dňa 01.03.2022, teda takmer po piatich rokoch výkonu trestu odňatia slobody (odsúdený sa nachádza vo výkone trestu od 03.06.2017). Správanie a vystupovanie odsúdeného nebolo vždy na požadovanej úrovni, ústavný poriadok a časový rozvrh dňa nie vždy dodržiaval. Počas výkonu trestu bol odsúdený síce 2-krát disciplinárne odmenený, avšak uvedený počet disciplinárnych odmien v pomere k dĺžke dosiaľ vykonaného trestu (menej ako jedna odmena za rok), z tohto potom nie je možné ustáliť, že by odsúdený svojou aktivitou vybočoval z radu, síce režimovo prispôsobených, avšak priemerných väzňov. Taktiež odsúdený nie je poverený žiadnou funkciou z radu väzňov a tiež je mu venovaný individuálny prístup so zameraním na formovanie primeraného správania, elimináciu agresívnych prejavov a hodnotovej orientácie v súlade so všeobecne záväznými právnymi predpismi, taktiež k sebareflexii a sebakritike, čo by dávalo zmysel skôr pri odsúdených počas prvého výkonu trestu odňatia slobody, ktorí nie sú oboznámení s podmienkami výkonu trestu odňatia slobody,

príčom odsúdený je vo výkone trestu už opakovane. V súhrne potom možno uzavrieť, že jeho správanie je napriek dlhšiemu a opakovanému výkonu trestu odňatia slobody kolísavé, čo nesvedčí o polepšení sa odsúdeného, teda o vnútornej zmene v jeho hodnotovej orientácii.

Pokiaľ odsúdený pri posudzovaní jeho polepšenia sa v sťažnosti poukazuje na dosiahnuté disciplinárne odmeny, či preradenie zo stredného do minimálneho stupňa stráženia, sťažnostný súd konštatuje, že pri posúdení polepšenia nejde len o počet disciplinárnych odmien udelených odsúdenému vo výkone trestu, alebo o aktuálny spôsob výkonu trestu, ale o celkové jeho pôsobenie a správanie sa vo výkone trestu odňatia slobody. Navyše z hodnotenia ústavu vyplýva, že odsúdený len čiastočne plní ciele stanovené programom zaobchádzania a len čiastočne preukazuje splnenie podmienok na podmiennečné prepustenie, preto v tomto smere sťažnostné námietky odsúdeného považuje krajský súd za nedôvodné.

Aj napriek tomu, že riaditeľ ÚVTOS Hrnčiarovce nad Parnou odporučil podmiennečné prepustenie odsúdeného s dohľadom, na čo odsúdený v sťažnosti poukazuje, súd, ktorý rozhoduje o návrhu odsúdeného na podmiennečné prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody, nie je v žiadnom prípade viazaný uvádzaným záverom a odporúčaním riaditeľa ústavu na výkon trestu odňatia slobody v podávaných hodnoteniach. Výlučne súd je kompetentný posudzovať splnenie zákonných podmienok pre podmiennečné prepustenie odsúdenej osoby z výkonu trestu odňatia slobody, pričom je na zvážení súdu, či si uvedené odporúčanie osvojí a pri zohľadnení a zhodnotení všetkých skutočností návrhu vyhovie alebo nie.

Krajský súd sa nestotožňuje ani s názorom odsúdeného v tom, že v hodnotení ústavu skutočností o možnom získaní disciplinárnych odmien boli zatajené zámerne, naopak z pohľadu krajského súdu je potrebné podotknúť, že okresný ani krajský súd nemá dôvod spochybňovať hodnotenie riaditeľa a pravdivosť tvrdení v ňom uvedených, preto považuje námietky odsúdeného týkajúce sa nezohľadnenia možnosti získania disciplinárnych odmien za nedôvodné. Navyše je potrebné zopakovať, že hodnotenie riaditeľa nie je pre súd záväzná a má len odporúčací charakter. Súd si na základe vlastného zhodnotenia zistených skutočností vytvára vlastný záver, ktorý je povinný náležite odôvodniť.

K ďalším sťažnostným námietkam v súhrne krajský súd uvádza, že odsúdený bol uznaný za vinného zo spáchania závažnejšieho trestného činu (zločinu marenia spravodlivosti a zločinu nedovoleného ozbrojovania a obchodovania so zbraňami), preto aj skúmanie všetkých relevantných skutočností na účely posúdenia prvej materiálnej podmienky musí byť prísnejšie. Inými slovami, odsúdený, ktorý vykonáva trest odňatia slobody za tak závažnú trestnú činnosť, mal by mať vynikajúce hodnotenie z ústavu, kde vykonáva trest, aby súd nemal žiadnych pochyb, že trest splnil svoj účel. Preto krajský súd ostatné sťažnostné námietky poukazujúc na závery prvostupňového súdu o nesplnení prvej materiálnej podmienky, tieto vyhodnotil ako nedôvodné.

Pokiaľ ide o druhú materiálnu podmienku, vzhľadom na to, že výkon trestu na odsúdeného nepôsobí dostatočným výchovným vplyvom, nie je možné konštatovať, že je daný dôvodný predpoklad, že v prípade jeho podmiennečného prepustenia povedie riadny život. Sťažnostný súd, rovnako ako prvostupňový súd, poukazuje v tejto súvislosti aj na trestnú minulosť odsúdeného, ktorý bol doposiaľ osemkrát súdne trestaný, pričom ani predchádzajúce odsúdenia ani uložené tresty na odsúdeného zjavne nemali požadovaný preventívny a resocializačný účinok, keďže mu nebránili v ďalšom páchaní úmyselnej trestnej činnosti. V tejto súvislosti považuje krajský súd za potrebné zdôrazniť, že z hľadiska účelu trestu pri recidíve odsúdeného, ktorý je opakovane vo výkone trestu odňatia slobody, vystupuje do popredia represívna zložka trestu, keďže u neho došlo k opakovanému spáchaniu trestnej činnosti napriek už predchádzajúcemu výkonu trestu odňatia slobody, ktorý ho v zmysle § 34 ods. 1 Trestného zákona mal viesť k vedeniu riadneho života. Z uvedeného tak logicky vyplýva, že ani predchádzajúca najprísnejšia forma trestu (výkon odňatia slobody) či podmiennečné odsúdenia odsúdeného neodradili od následného porušovania záujmov chránených Trestným zákonom úmyselnou formou, čo svedčí o zjavnej neúčte odsúdeného k týmto chráneným hodnotám aj napriek jeho osobnej skúsenosti s výkonom trestu odňatia slobody.

Keďže na odsúdeného už bolo v minulosti opakovane pôsobené nepodmiennečným výkonom trestu odňatia slobody a jeho správanie sa vo výkone trestu odňatia slobody je kolísavé, niet sa prečo domnievať, že práve podmiennečné prepustenie z aktuálneho výkonu trestu odňatia slobody splní svoj zákonom sledovaný účel. Vzhľadom na uvedené nemožno konštatovať predpoklad, že v prípade

podmienečného prepustenia bude odsúdený viesť na slobode riadny život. Na tento záver sťažnostného súdu potom nemá vplyv ani verbalizovaná snaha odsúdeného viesť na slobode riadny život, zabezpečenie byvania a zamestnania, či podpora jeho rodiny. K tomu je z pohľadu krajského súdu nutné pripomenúť odsúdenému, že u viacnásobných recidivistov, ktorí sa opakovane dopúšťajú závažnej alebo druhovo totožnej trestnej činnosti musia byť prítomné veľmi silné záruky, že sa v budúcnosti trestnej činnosti nedopustia, čo sa však nestalo ani v danej trestnej veci.

Rovnako s poukazom na sťažnostné námietky odsúdeného, že okresný súd vychádzal výlučne z minulosti, čo je porušením princípu ne bis in idem, k týmto má krajský súd za potrebné uviesť, že materiálnu podmienku možnosti očakávania, že odsúdený v budúcnosti povedie riadny život v zmysle § 66 ods. 2 Trestného zákona je potrebné skúmať aj pri zohľadnení okolností predchádzajúceho života odsúdeného vrátane jeho skorších odsúdení (R 5/2017) ako i prihliadať na charakter a povahu spáchanej trestnej činnosti. Inak povedané, podmienečné prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody je na mieste len v tom prípade, ak vzhľadom ku všetkým okolnostiam, ktoré môžu mať v tomto smere význam, je odôvodnený predpoklad, že odsúdený povedie aj na slobode riadny život a že tu nie je pre spoločnosť príliš veľké riziko recidívy, pričom takouto okolnosťou, ktorá má pri rozhodovaní o podmienečnom prepustení význam, je podľa odbornej literatúry, ako aj bohatej rozhodovacej praxe najvyššieho súdu (viď napr. uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pod sp. zn. 3 Urtost 3/2015, sp. zn. 3 Urtost 1/2015, sp. zn. 6 Urtost 1/2015, 4 Urtos/9/2019) aj predchádzajúci spôsob života odsúdeného, vrátane jeho trestnej činnosti. Trestná minulosť odsúdeného jasne indikuje jeho sklony k páchaniu rôznorodej trestnej činnosti. Preto aj napriek skutočnosti, že odsúdený sa v súčasnosti vo výkone trestu dobre správa, riziko recidívy je s ohľadom na jeho trestnú minulosť stále prívysoké.

K ďalšej sťažnostnej námietke odsúdeného krajský súd uvádza, že oceňuje aktuálne správanie sa odsúdeného vo výkone trestu odňatia slobody a rovnako aj jeho záujem o prácu a získanie disciplinárnej odmeny, avšak ani aktuálne pozitívne správanie odsúdeného vo výkone trestu odňatia slobody pre súd nerozptýlilo pochybnosti o tom, či od odsúdeného možno očakávať vedenie riadneho života v budúcnosti. V danom smere krajský súd pripomína, že je pravdou, že každá osoba si v živote zaslúži dostať šancu na nápravu chýb, ktorých sa dopustila v minulosti a na preukázanie, že jej zlyhanie bolo ojedinelé a už sa nebude opakovať. Avšak odsúdený A. B. dostal zo strany spoločnosti, resp. súdu možnosť preukázať, a to opakovaným podmienečným odsúdením, že „miernejší trest“ na jeho nápravu postačuje. Žiaľ, nestalo sa a k páchaniu trestnej činnosti (a to tej závažnejšej) sa odsúdený vrátil i po podmienečnom odsúdení či výkone trestu, čo nasvedčuje len tomu, že predchádzajúce odsúdenia u neho nemali z hľadiska resocializácie a teda i celkového polepšenia žiadny význam. Z týchto dôvodov je potrebné zo strany odsúdeného vynaložiť oveľa väčšie pozitívne úsilie vo VTOS ako doposiaľ, aby rozptýlil pochybnosti súdu o tom, či od odsúdeného možno očakávať vedenie riadneho života v budúcnosti.

S poukazom na predchádzajúce argumenty vyhodnotil krajský súd ostatné sťažnostné námietky odsúdeného ako nedôvodné. K týmto krajský súd uzatvára, že zmysel podmienečného prepustenia z výkonu trestu odňatia slobody nie je v tom, aby za dobré správanie, prípadne za dobrú prácu vo výkone trestu bol odsúdený automaticky prepustený po odpykaní stanovenej doby na slobodu. Na podmienečné prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody neexistuje právny nárok, podmienečné prepustenie je na mieste len v tom prípade, ak vzhľadom ku všetkým okolnostiam, ktoré môžu mať v tomto smere význam, je odôvodnený predpoklad, že odsúdený sa vplyvom výkonu trestu odňatia slobody polepšil a na slobode povedie riadny život.

Záver z celkového zhodnotenia osoby odsúdeného a jeho doterajšieho života, teda ani podľa názoru sťažnostného súdu neumožňuje prijať pozitívnu prognózu jeho budúceho správania, t.j. že bude žiť v súlade s právnymi, etickými a morálnymi normami spoločnosti. Je možné preto konštatovať, že výchovné pôsobenie a pozitívne pôsobenie je možné iba počas jeho pobytu vo výkone trestu odňatia slobody. V prípade odsúdeného sa vzhľadom na jeho kolísavé správanie sa v ústavoch na výkon trestu nemožno rozumne domnievať, že podmienečné prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody už splní svoj zákonom sledovaný účel a preto je potrebné na odsúdeného aj naďalej pôsobiť špecifickými formami a metódami vlastnými podmienkam vo výkone trestu odňatia slobody, ktoré sú nevyhnutné pre dovŕšenie jeho nápravy.

Podľa § 193 odsek 1 písm. c) Trestného poriadku, nadriadený orgán zamietne sťažnosť ak nie je dôvodná.

Keďže sťažnostný súd nezistil žiadne dôvody pre zmenu napadnutého uznesenia, ktoré by boli v prospech odsúdeného, jeho sťažnosť ako nedôvodnú v zmysle citovaného ustanovenia § 193 odsek 1 písm. c) Trestného poriadku zamietol.

Toto uznesenie bolo prijaté pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný ďalší riadny opravný prostriedok.